

мѣстнитѣ жители бързо почнали да измиратъ. Почти половината отъ островитянитѣ станали жертва на холерата. Отъ Китай била пренесена проказата, която толкова много се разпространила, че цѣлъ единъ островъ — Молокай — билъ опредѣленъ за прокаженитѣ.

До XVIII вѣкъ хавайцитѣ живѣли на отдѣлни племена, управлявани отъ войводи. Следъ десетгодишна война, войводата Камехамеха успѣлъ да обедини почти всички племена и да имъ наложи властѣта си. По-късно се появили династически разпри. Отъ тѣхъ се възползували Северо-американскитѣ щати, които завладѣли островитѣ и ги превърнали въ своя колония. Днесъ Хаваитѣ се управляватъ отъ американски губернаторъ, а законитѣ се изработватъ отъ две камари. Земята, която по-рано принадлежала на краля и дворянството, сега преминала въ рѣцетѣ на едри земевладѣлци.

Хавайцитѣ сж безгриженъ народъ. Отъ ранна сутринъ до късна вечеръ тѣ прекарватъ времето си въ пиръ-луау, разходки, язда или се кжпятъ на лунна свѣтина. Често ще ги видите да лежатъ на тревата подъ нѣкоя палма, да пушатъ тютюнъ или да съзерцаватъ природата, упоявани отъ пѣсенѣта на морскитѣ вълни или отъ аромата на цвѣтията. И, наистина, тѣ нѣма за какво да мислятъ. Природата имъ е дала всичко наготово и то въ най-голѣмо изобилие: плодове, риба, слънце, въздухъ, просторъ. Гостоприемството у хавайцитѣ е пословично. Това, което го има единъ отъ тѣхъ, има го всѣки, който се нуждае отъ него. Сприятелители се съ нѣкой хаваецъ, вие ставате веднага приятель на цѣлото му семейство, на всички негови близки и познати.

Най-любимото забавление на хавайцитѣ е тѣхниятъ танць „хула“, който наподобява турския кючекъ. Играчитѣ сж млади хавайки, облѣчени отъ кръста надолу въ ризи, ушити отъ трева, а надъ кръста се увиватъ съ вѣнци отъ цвѣтя. Когато едни играятъ, други млади моми-